

Žale

Igo Gruden

Pokojnim in nam živim tvoje Žale
Ljubezni so stvariteljske svetišče;
Enkrät tvoj duh od tam si pot poišče
Čez morje senc do večnostne obale.

Napuh zavistni, slavospevi hvale
In vse, kar v nas je, bo prahu prgišče;
Kdor tvoje Žale in naš grob obišče,
Uteho bodo mu v lepoti dale.

Jezivcem, mojster, duše ne obtêži!
Odpri še njim srce, saj vsem zavetje
Želiš poslednje v svoji smrtni veži.

Enkrät nad vsakim tam se zgrne cvetje,
Tegoba se v spomin za njim razneži,
Umrlih sen je lepših dni spočetje.

Kruh svetega Antona

Ferdo Godina

Golobov Ivan je iskal cekar. Iskal ga je na peči, v shrambi, v sobi pod posteljami, dokler ga ni našla njegova hči Aga. Prav, ko je Ivan stopil iz prikletih na podstenje, je Aga šla od svinjskih hlevov z dvignjeno glavo, kakor bi bila ustvarjena za to, da zapoveduje vsem: deci, možu in očetu. Bila je najmočnejša in največja pri hiši.

„Kaj delate vse jutro? Spravite se že od doma!“ je govorila oblastno. Stopila je v škripajoči sneg in si brisala velike škornje.

„Cekarja, cekarja ni“, se je Ivan jezil sam na sebe, da bi hčere preveč ne razdražil.

Aga je spotoma vrgla oči v pojeto, ne da bi obrnila tja tudi glavo. Na stopi je ležal cekar. Prijela ga je in ga vrgla očetu pod noge.

„Vi ga ne bi videli, če bi vam na nosu visel.“

Ivan je pobral cekar, zadovoljno nekaj brundal, potem se pa le odtrgal od doma. Hrup Golobovih otrok in zapovedujoči glas Age sta vstajala za njim. Šel je po vasi in stresal z glavo, kakor bi se branil neprijetne misli. Cekar, ki je od časa do časa zadel ob zamrzli sneg, je nesel v roki, zvonil je z njim in cepetal